

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
УМАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ САДІВНИЦТВА
ФАКУЛЬТЕТ МЕНДЖМЕНТУ
КАФЕДРА СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ І ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН

МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ
ЩОДО ПІДГОТОВКИ ДО ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ
СТУДЕНТАМИ ДЕННОЇ ТА ЗАОЧНОЇ ФОРМИ
НАВЧАННЯ ФАКУЛЬТЕТУ ЛІСОВОГО І САДОВО-
ПАРКОВОГО ГОСПОДАРСТВА З НАВЧАЛЬНОЇ
ДИСЦИПЛІНИ «ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО»

УМАНЬ - 2022

Методичні рекомендації щодо підготовки до практичних занять з навчальної дисципліни «Земельне право» для студентів денної і заочної форми навчання факультету лісового і садово-паркового господарства.

Рекомендовано до друку кафедрою соціально-гуманітарних і правових дисциплін (протокол № 1 від 30 вересня 2022р.)

Схвалено науково-методичною комісією факультету лісового і садово-паркового господарства, протокол № 1 від 30 вересня 2022 р.

Рецензенти:

А.Ф. Балабак – завідувач кафедри садово-паркового господарства, доктор сільськогосподарських наук, професор;

І.В. Козаченко – кандидат сільськогосподарських наук, доцент кафедри лісового господарства.

Автор: **О.А. Поліщук** – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціально-гуманітарних і правових дисциплін.

ЗМІСТ

1. Загальні положення	4
2. Плани практичних занять	6
3. Тестові завдання	10
4. Питання до заліку	33
5. Рекомендована література	34

1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Практичне заняття є однією з найважливіших форм навчального заняття у вищому навчальному закладі, яке проводиться у формі дискусії навколо попередньо визначеної теми, до якої студенти готують тези виступів на підставі індивідуально виконаного завдання. Практичні заняття проводяться з основних тем робочої програми і є ефективною формою закріплення теоретичних знань, отриманих на лекціях і під час самостійної роботи з навчальною і науковою літературою.

Головна *мета* практичних занять — опанування студентами навчальної дисципліни, забезпечення глибокого і всебічного аналізу та колективного обговорення основних проблем курсу, навчання їх елементам творчого застосування отриманих знань на практиці.

Основними *завданнями* до практичних занять є:

- закріплення у студентів теоретичних знань;
- володіння ними науковим апаратом, навичками усного і письмового викладання навчального матеріалу;
- розвиток юридичного мислення студентів;
- залучення їх до проведення індивідуальних та колективних наукових досліджень;
- прищеплення їм навичок творчого мислення, самостійного формулювання та висловлювання власних думок, а також захисту висунутих наукових положень та висновків;
- формування у них правового світогляду, здатності пов'язувати загальнотеоретичні положення з вимогами повсякденної практики права і державотворення в країні.

Види проведення практичних занять можуть бути різноманітними. Вони залежать від типу заняття, змісту і особливостей теми, складу студентів. Найбільш поширеними видами є:

- розгорнута бесіда;
- виступи з рефератами, доповідями;
- диспут у формі діалогу;
- круглий стіл тощо.

При підготовці до практичного заняття кожен студент повинен:

- уважно ознайомитися з планом, який відображає зміст чергової теми заняття;
- прочитати і продумати свої лекційні записи, які відносяться до теми семінару;
- вивчити чи законспектувати рекомендовану літературу;
- скористатися при потребі консультацією викладача;
- скласти розгорнутий план, тези чи конспект виступу з усіх питань теми заняття.

Студентам необхідно відвідувати кожне практичне заняття. Пропуск семінару позбавляє студента можливості усвідомити, закріпити та отримати цілісне уявлення по тій чи іншій темі. Крім того, це створює значні труднощі при підготовці до підсумкового контролю.

Під час роботи на практичному занятті студент повинен:

1. Дотримуватися вимог щодо навчальної дисципліни;

2. Відповідати на запитання поставлені викладачем, який проводить практичне заняття;
3. Виходячи виступати із відповіддю на одне з основних питань, не використовувати будь-які допоміжні матеріали (зокрема, навчальну та наукову літературу, конспект лекцій або самостійно опрацьованого матеріалу, нормативно-правові акти, технічні засоби тощо), за виключенням тих випадків, коли використання таких матеріалів погоджено із викладачем;
4. Уважно слухати викладача та інших студентів, вміти продовжити відповідь, доповнити її або аргументовано прорецензувати;
5. Вміти наводити приклади, працювати із нормативними матеріалами, юридичними документами;
6. Вміти підводити підсумок власної або чужої відповіді.
7. Складати проекти правової документації.

2. ПЛАНИ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ

Тема 1. Поняття земельного права і земельного законодавства

1. Предмет, методи, принципи і система земельного права
2. Земельне законодавство: його завдання та принципи
3. Поняття земельних правовідносин
4. Види земельних правовідносин
5. Земельно-правові норми
6. Виникнення, зміна і припинення земельних правовідносин

Тема 2. Правовий режим земель сільськогосподарського призначення

1. Визначення земель сільськогосподарського призначення та порядок їх використання
2. Пріоритетність земель сільськогосподарського призначення
3. Земельні ділянки державних і комунальних і сільськогосподарських підприємств, установ та організацій
4. Приватизація земель державних і комунальних і сільськогосподарських підприємств, установ та організацій
5. Використання земельних ділянок з меліоративними системами
6. Земельні ділянки сільськогосподарських підприємств
7. Визначення місця розташування земельних ділянок громадян при ліквідації сільськогосподарських підприємств, установ та організацій
8. Розподіл несільськогосподарських угідь при ліквідації сільськогосподарських підприємств
9. Землі фермерського господарства
10. Земельні ділянки особистих селянських господарств
11. Землі для сінокосіння і випасання худоби
12. Земельні ділянки для садівництва
13. Земельні ділянки для городництва
14. Право несільськогосподарських підприємств на землю

Тема 3. Землі природно-заповідного фонду та іншого природоохоронного призначення

1. Поняття та склад земель природно-заповідного фонду
2. Використання земель природно-заповідного фонду
3. Землі іншого природоохоронного призначення та їх використання
4. Визначення земель оздоровчого призначення

Тема 4. Землі лісогосподарського призначення

- 6.1. Поняття земель лісогосподарського призначення
- 6.2. Власність на землі лісогосподарського призначення
- 6.3. Використання земель лісогосподарського призначення

Тема 5. Землі лісогосподарського призначення

1. Поняття земель лісогосподарського призначення
2. Власність на землі лісогосподарського призначення
3. Використання земель лісогосподарського призначення

Тема 6. Землі водного фонду

1. Правовий режим земель водного фонду
2. Прибережні захисні смуги
3. Обмеження у використанні земельних ділянок прибережних захисних смуг уздовж річок, навколо водойм та на островах
4. Обмеження у використанні земельних ділянок прибережних захисних смуг уздовж морів, морських заток і лиманів та на островах у внутрішніх морських водах
5. Смуги відведення
6. Берегові смуги водних шляхів

Тема 7. Право власності на землю та право користування землею

1. Право власності на землю: його поняття та зміст
2. Суб'єкти права власності на землю, їх права та обов'язки.
3. Право постійного користування земельною ділянкою. Права та обов'язки землекористувачів
4. Право оренди земельної ділянки
 - 4.1. Правове регулювання договорів оренди земельної частки (паю)
 - 4.2. Порядок виділення на місцевості земельної ділянки власнику земельної частки (паю)
5. Право концесіонера на земельну ділянку
6. Добросусідство
7. Право земельного сервітуту
 - 7.1. Поняття та види земельного сервітуту.
 - 7.2. Порядок встановлення та припинення дії земельного сервітуту
8. Обмеження прав на землю та охоронні зони
 - 8.1. Поняття обмеження прав на земельні ділянки.
 - 8.2. Охоронні зони

Тема 8. Набуття і реалізація права на землю

1. Набуття права на землю громадянами та юридичними особами
2. Продаж земельних ділянок або прав на них на підставі цивільно-правових договорів
3. Продаж земельних ділянок або прав на них на конкурентних засадах
4. Припинення прав на землю

Тема 9. Гарантії прав на землю

1. Захист прав на землю
 - 1.1. Способи захисту прав на земельні ділянки
 - 1.2. Гарантії права власності на земельну ділянку
 - 1.3. Відповідальність органів виконавчої влади та органів місцевого

самоврядування за порушення права власності на землю

Тема 10. Вирішення земельних спорів

1. Органи, що вирішують земельні спори
2. Порядок розгляду земельних спорів органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади з питань земельних ресурсів
3. Права і обов'язки сторін при розгляді земельних спорів
4. Виконання рішення органів виконавчої влади з питань земельних ресурсів та органів місцевого самоврядування щодо земельних спорів

Тема 11. Відшкодування збитків власникам землі та землекористувачам

1. Підстави відшкодування збитків власникам землі та землекористувачам
2. Порядок відшкодування збитків власникам землі та землекористувачам

Тема 12. Відповідальність за порушення земельного законодавства

1. Недійсність угод щодо земельних ділянок
2. Відповідальність за порушення земельного законодавства
3. Повернення самовільно зайнятих земельних ділянок

Тема 13. Відшкодування втрат сільськогосподарського та лісгосподарського виробництва

1. Умови відшкодування втрат сільськогосподарського та лісгосподарського виробництва
2. Звільнення від відшкодування втрат сільськогосподарського та лісгосподарського виробництва
3. Використання коштів, які надходять у порядку відшкодування втрат сільськогосподарського і лісгосподарського виробництва

Тема 14. Предмет, метод та джерела екологічного права

1. Поняття екологічного права, його характеристика.
2. Екологічні правовідносини.
3. Методи та принципи екологічного права.
4. Об'єкти та суб'єкти екологічного права.

Тема 15. Система та джерела екологічного права

1. Система екологічного права.
2. Розвиток вітчизняного екологічного законодавства.
3. Джерела екологічного права.
4. Проблеми назви галузі права.

Тема 16. Право власності на природні ресурси та право природокористування

1. Поняття та зміст права власності на природні ресурси
2. Суб'єкти права власності на природні ресурси
3. Форми власності на природні ресурси
4. Підстави виникнення та припинення права власності на природні

ресурси

5. Право природокористування: поняття й види. Загальне та спеціальне природокористування

6. Екологічні вимоги щодо використання природних ресурсів

Тема 17. Правове забезпечення екологічної безпеки

1. Поняття екологічної безпеки
2. Правові вимоги щодо забезпечення екологічної безпеки при розміщенні, проектуванні, будівництві, реконструкції, введенні в дію та експлуатації підприємств, споруд та інших об'єктів
3. Правові вимоги щодо безпеки продуктів
4. Правове регулювання поведження з небезпечними речовинами
5. Правове регулювання поведження з відходами
6. Правове забезпечення радіаційної безпеки
7. Правовий захист населення від шуму
8. Правове регулювання відносин, що виникають у зв'язку з надзвичайними екологічними ситуаціями
9. Правове регулювання безпечного використання генетично змінених організмів

Тема 18. Управління в галузі охорони навколишнього середовища

1. Поняття та принципи управління в галузі охорони навколишнього природного середовища
2. Органи державного управління загальної компетенції
3. Органи державного управління спеціальної компетенції
4. Інші органи державного управління в галузі охорони навколишнього природного середовища
5. Громадське управління в галузі охорони навколишнього природного середовища
6. Функції управління в галузі охорони навколишнього природного середовища

Тема 19. Відповідальність за порушення екологічного законодавства

1. Загальна характеристика відповідальності за порушення екологічного законодавства
2. Екологічне правопорушення як підстава юридичної відповідальності
3. Адміністративна відповідальність за екологічні правопорушення
4. Кримінальна відповідальність за екологічні злочини
5. Цивільна відповідальність за шкоду, заподіяну внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища

ТЕСТОВІ ЗАВДАННЯ.

1. Земельні відносини — це суспільні відносини щодо:

- а) володіння землею;
- б) користування землею;
- в) володіння, користування і розпорядження землею.

2. Суб'єктами земельних відносин є:

- а) лише громадяни України;
- б) лише громадяни іноземних держав;
- в) лише органи місцевого самоврядування та органи державної влади;
- г) громадяни, юридичні особи, органи місцевого самоврядування та органи державної влади.

3. Об'єктами земельних відносин є:

- а) землі в межах території України, земельні ділянки та права на них, у тому числі на земельні частки (паї);
- б) лише землі в межах території України;
- в) лише земельні ділянки та права на них, у тому числі на земельні частки (паї).

4. Земельні відносини регулюються:

- а) лише Конституцією України та Земельним кодексом України;
- б) лише Земельним кодексом України;
- в) Конституцією України, Земельним кодексом України, а також прийнятими відповідно до них нормативно-правовими актами.

5. Завданням земельного законодавства є:

- а) володіння, користування і розпорядження землею;
- б) регулювання земельних відносин з метою забезпечити права на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад та держави, раціонального використання та охорони земель;
- в) лише регулювання земельних відносин з метою забезпечити права на землю громадян України.

6. Земельне законодавство базується на принципі:

- а) поєднання особливостей використання землі лише як територіального базису та природного ресурсу;
- б) поєднання особливостей використання землі як територіального базису, природного ресурсу й основного засобу виробництва;
- в) забезпечення рівності права власності на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад і держави.

7. До повноважень Верховної Ради України у галузі земельних відносин належить:

- а) прийняття законів у галузі регулювання земельних відносин;
- б) визначення засад державної політики у галузі використання та охорони земель;
- в) розпорядження землями, що перебувають у спільній власності територіальних громад.

8. До повноважень обласних рад у галузі земельних відносин на території області належить:

- а) прийняття законів у галузі регулювання земельних відносин;

- б) забезпечення реалізації державної політики у галузі використання та охорони земель;
- в) встановлення і зміна меж сіл, селищ.

9. До повноважень Київської міської ради у галузі земельних відносин на їх території належить:

- а) розпорядження землями територіальної громади міста;
- б) встановлення і зміна меж сіл, селищ, районів у містах;
- в) встановлення і зміна меж районів і міст.

10. До повноважень районних рад у галузі земельних відносин на території району належить:

- а) розпорядження землями на праві спільної власності відповідних територіальних громад;
- б) розв'язання земельних спорів;
- в) внесення до обласних рад пропозицій щодо встановлення і зміни меж районів, міст, селищ, сіл;
- г) визначення засад державної політики у галузі використання та охорони земель.

11. Повноваження районних у містах рад у галузі земельних відносин визначають:

- а) Верховна Рада України;
- б) міські ради;
- в) обласні ради;
- г) Кабінет Міністрів України.

12. До повноважень сільських, селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить:

- а) розпорядження землями територіальних громад;
- б) розв'язання земельних спорів;
- в) внесення до обласних рад пропозицій щодо встановлення і зміни меж районів, міст, селищ, сіл;
- г) визначення засад державної політики у галузі використання та охорони земель.

13. До повноважень Кабінету Міністрів України в галузі земельних відносин належить:

- а) розпорядження землями територіальних громад;
- б) розв'язання земельних спорів;
- в) реалізація державної політики у галузі використання та охорони земель.

14. До повноважень центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів у галузі земельних відносин належить:

- а) розпорядження землями територіальних громад;
- б) розв'язання земельних спорів;
- в) участь у розробленні та реалізації загальнодержавних і регіональних програм використання та охорони земель;
- г) здійснення державної екологічної експертизи землекористування.

15. До повноважень центрального органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів у галузі земельних відносин належить:

- а) внесення пропозицій про формування державної політики у галузі

земельних відносин і забезпечення її реалізації;

б) розпоряджання землями територіальних громад;

в) здійснення землеустрою, моніторингу земель і державного контролю за використанням та охороною земель.

16. До повноважень місцевих державних адміністрацій у галузі земельних відносин належить:

а) участь у розробленні та забезпеченні виконання загальнодержавних і регіональних програм з питань використання та охорони земель;

б) розпоряджання землями державної власності у межах, визначених Земельним кодексом України;

в) розпоряджання землями територіальних громад.

17. До земель України належать:

а) усі землі в межах її території, у тому числі остови та землі, зайняті водними об'єктами, які за основним цільовим призначенням поділяються на категорії;

б) лише землі в межах її території, які за основним цільовим призначенням поділяються на категорії;

в) лише землі, зайняті водними об'єктами, які за основним цільовим призначенням поділяються на категорії.

18. Землі України за основним цільовим призначенням поділяються на такі категорії:

а) землі сільськогосподарського призначення;

б) землі житлової і громадської забудови;

в) землі природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення;

г) землі оздоровчого призначення;

г) землі рекреаційного призначення;

д) землі історико-культурного призначення;

є) землі лісового фонду;

є) землі водного фонду;

ж) землі промисловості, транспорту, зв'язку, енергетики, оборони та іншого призначення; ,

з) землі запасу.

19. Віднесення земель до тієї чи іншої категорії здійснюється на підставі рішень:

а) органів державної влади і органів місцевого самоврядування відповідно до їхніх повноважень;

б) органів Держкомзему України;

в) органів державної влади, органів місцевого самоврядування, органів Держкомзему України відповідно до їхніх повноважень;

г) Верховної Ради України.

20. Зміна цільового призначення земель, які перебувають у власності громадян або юридичних осіб, здійснюється за ініціативою:

а) власників земельних ділянок у порядку, який встановлює Кабінет Міністрів України;

б) власників земельних ділянок у порядку, який встановлює Президент України;

в) користувачів земельних ділянок у порядку, який встановлює Кабінет

Міністрів України.

21. Землями сільськогосподарського призначення визнаються:

- а) землі, надані лише для виробництва сільськогосподарської продукції;
- б) землі, надані лише для здійснення сільськогосподарської науково-дослідної та навчальної діяльності;
- в) землі, надані лише для розміщення відповідної виробничої інфраструктури або призначені для цих цілей;
- г) землі, надані для виробництва сільськогосподарської продукції, здійснення сільськогосподарської науково-дослідної та навчальної діяльності, розміщення відповідної виробничої інфраструктури або призначені для цих цілей.

22. До земель сільськогосподарського призначення, належать:

- а) лише сільськогосподарські угіддя (рілля, багаторічні насадження, сіножаті, пасовища та перелоги);
- б) лише несільськогосподарські угіддя (господарські шляхи і прогони, полезахисні лісові смуги та інші захисні насадження, крім тих, що віднесені до земель лісового фонду, землі під господарськими будівлями і дворами, землі тимчасової консервації тощо);
- в) сільськогосподарські та несільськогосподарські угіддя.

23. Землі сільськогосподарського призначення передаються у власність:

- а) громадянам;
- б) сільськогосподарським підприємствам;
- в) сільськогосподарським науково-дослідним установам і навчальним закладам, сільським професійно-технічним училищам і загальноосвітнім школам;
- г) несільськогосподарським підприємствам, установам та організаціям, релігійним організаціям і об'єднанням громадян;
- г) іноземним громадянам.

24. Державним і комунальним сільськогосподарським підприємствам, установам та організаціям надаються земельні ділянки із земель:

- а) державної і комунальної власності у постійне користування для науково-дослідних, навчальних цілей та ведення товарного сільськогосподарського виробництва;
- б) державної і комунальної власності у власність для науково-дослідних, навчальних цілей та ведення товарного сільськогосподарського виробництва;
- в) приватної власності у постійне користування для науково-дослідних, навчальних цілей та ведення товарного сільськогосподарського виробництва.

25. При приватизації земель державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій земельні ділянки передаються:

- а) тільки працівникам цих підприємств, установ та організацій;
- б) працівникам цих підприємств, установ та організацій, а також пенсіонерам з їх числа з визначенням кожному з них земельної частки (паю);

в) головам цих підприємств, установ та організацій, а також пенсіонерам з їх числа з визначенням кожному з них земельної частки (паю).

26. Рішення про приватизацію земель державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій приймають:

а) органи виконавчої влади або органи місцевого самоврядування відповідно до їхніх повноважень;

б) органи виконавчої влади або органи місцевого самоврядування відповідно до їхніх повноважень за клопотанням працівників цих підприємств, установ та організацій;

в) органи виконавчої влади або органи місцевого самоврядування відповідно до їхніх повноважень за клопотанням голів цих підприємств, установ та організацій.

27. Органи виконавчої влади або органи місцевого самоврядування у процесі приватизації створюють резервний фонд земель, погоджуючи його місця розташування з працівниками цих підприємств, установ та організацій, а також з пенсіонерами з їх числа, у розмірі:

а) до 5 відсотків площі усіх сільськогосподарських угідь, які були у постійному користуванні відповідних підприємств, установ та організацій;

б) до 10 відсотків площі усіх сільськогосподарських угідь, які були у постійному користуванні відповідних підприємств, установ та організацій;

в) до 15 відсотків площі усіх сільськогосподарських угідь, які були у постійному користуванні відповідних підприємств, установ та організацій.

28. Землі фермерського господарства можуть складатися із:

а) земельної ділянки, що належить на праві власності фермерському господарству як юридичній особі;

б) земельних ділянок, що належать громадянам — членам фермерського господарства на праві приватної власності;

в) земельної ділянки, що використовуються фермерським господарством на умовах оренди;

г) земельної ділянки, що належить на праві користування фермерському господарству як юридичній особі.

29. Для ведення особистого селянського господарства земельні ділянки на праві власності можуть мати:

а) лише громадяни України;

б) особи без громадянства;

в) лише громадяни України та іноземні громадяни.

30. Земельні ділянки, призначені для садівництва, можна використовувати:

а) лише для закладання багаторічних плодових насаджень;

б) лише для вирощування сільськогосподарських культур;

в) для закладання багаторічних плодових насаджень, вирощування сільськогосподарських культур, а також для зведення необхідних будинків, господарських споруд тощо.

31. На земельних ділянках, наданих для городництва, не допускається:

а) зводити тимчасові споруди для зберігання інвентарю та захисту від

негоди;

б) закладати багаторічні плодові насадження;

в) споруджувати капітальні будівлі і споруди.

32. До земель житлової та громадської забудови належать:

а) земельні ділянки, призначені для закладання багаторічних плодових насаджень;

б) земельні ділянки у межах населених пунктів, що їх використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування;

в) земельні ділянки поза межами населених пунктів, що їх використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування.

33. Громадянам України за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування земельні ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і гаражного будівництва можуть передаватися:

а) за плату у власність;

б) безоплатно у користування;

в) лише в оренду;

г) безоплатно у власність або надаватися в оренду.

34. Житлово-будівельним (житловим) і гаражно-будівельним кооперативам за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування земельні ділянки для житлового і гаражного будівництва передаються:

а) безоплатно у власність або в оренду у розмірі, який встановлюється відповідно до затвердженої містобудівної документації;

б) за плату у власність;

в) безоплатно у користування.

35. Земельні ділянки, на яких розташовані багатоквартирні житлові будинки, а також належні до них будівлі, споруди та прибудинкові території державної або комунальної власності, надаються в постійне користування:

а) підприємствам, установам і організаціям, які здійснюють управління цими будинками;

б) тільки працівникам цих підприємств, установ та організацій;

в) працівникам цих підприємств, установ та організацій, а також пенсіонерам з їх числа.

36. Землі природно-заповідного фонду — це:

а) землі, що мають природні лікувальні властивості, які використовують або можуть використовувати для профілактики захворювань і лікування людей;

б) земельні ділянки в межах населених пунктів, які використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування;

в) землі, які використовують для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів;

г) ділянки суші і водного простору з природними комплексами та

об'єктами, що мають особливу природоохоронну, екологічну, наукову, естетичну, рекреаційну та іншу цінність, яким відповідно до закону надано статус територій та об'єктів природно-заповідного фонду.

37. Землі природно-заповідного фонду можуть перебувати:

- а) лише у державній власності;
- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

38. До земель іншого природоохоронного призначення належать:

- а) земельні ділянки водно-болотних угідь, які не віднесено до земель лісового і водного фондів;
- б) земельні ділянки, у межах яких є природні об'єкти, що мають особливу наукову цінність;
- в) земельні ділянки у межах населених пунктів, які використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування.

39. До земель оздоровчого призначення належать:

- а) землі, що мають природні лікувальні властивості, які використовують або можуть використовувати для профілактики захворювань і лікування людей;
- б) земельні ділянки у межах населених пунктів, які використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування;
- в) землі, які використовують для організації відпочинку населення, туризму і проведення спортивних заходів.

40. На землях оздоровчого призначення забороняється:

- а) будь-яка діяльність;
- б) діяльність, яка суперечить їх цільовому призначенню;
- в) діяльність, яка може негативно вплинути на природні лікувальні властивості цих земель.

41. На територіях лікувально-оздоровчих місцевостей і курортів встановлюють:

- а) округи і зони санітарної (гірничо-санітарної) охорони;
- б) лише зони санітарної (гірничо-санітарної) охорони;
- в) лише округи санітарної (гірничо-санітарної) охорони;
- г) огороження зелено-жовтого кольору.

42. Землі оздоровчого призначення можуть перебувати:

- а) лише у державній власності;
- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

43. До земель рекреаційного призначення належать:

- а) землі, що мають природні лікувальні властивості, що їх використовують або їх можна використовувати для профілактики захворювань і лікування людей;
- б) земельні ділянки у межах населених пунктів, які використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших

об'єктів загального користування;

в) землі, які використовують для організації відпочинку населення, туризму і проведення спортивних заходів.

44. Землі рекреаційного призначення можуть перебувати:

а) лише у державній власності;

б) лише у комунальній власності;

в) лише у приватній власності;

г) у державній, комунальній і приватній власності.

45. До земель історико-культурного призначення належать землі, на яких розташовані:

а) історико-культурні заповідники, музеї-заповідники, меморіальні парки, меморіальні (цивільні та військові) кладовища, могили, історичні або меморіальні садиби, будинки, споруди і пам'ятні місця, пов'язані з історичними подіями;

б) городища, кургани, давні поховання, пам'ятні скульптури та мегаліти, наскельні зображення, поля давніх битв, залишки фортець, військових таборів, поселень і стоянок, ділянки історичного культурного шару укріплень, виробництв, каналів, шляхів;

в) архітектурні ансамблі і комплекси, історичні центри, квартали, площі, залишки стародавнього планування і забудови міст та інших населених пунктів, споруди цивільної, промислової, військової, культової архітектури, народного зодчества, садово-паркові комплекси, фонові забудова;

г) землі, які використовують для організації відпочинку населення, туризму і проведення спортивних заходів.

46. Землі історико-культурного призначення можуть перебувати:

а) лише у державній власності;

б) лише у комунальній власності;

в) лише у приватній власності;

г) у державній, комунальній і приватній власності.

47. Навколо історико-культурних заповідників, меморіальних парків, давніх поховань, архітектурних ансамблів і комплексів встановлюють:

а) округи і зони санітарної (гірничо-санітарної) охорони;

б) огороження зелено-жовтого кольору;

в) охоронні зони з забороною діяльності, яка шкідливо впливає або може вплинути на додержання режиму використання цих земель.

48. До земель лісового фонду належать:

а) землі, що мають природні лікувальні властивості, що їх використовують або можна використовувати для профілактики захворювань і лікування людей;

б) земельні ділянки у межах населених пунктів, що їх використовують для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування;

в) землі, які використовують для організації відпочинку населення, туризму і проведення спортивних заходів;

г) землі, вкриті лісовою рослинністю, а також не вкриті лісовою

рослинністю, нелісові землі, які надано та їх використовують для потреб лісового господарства.

49. Землі лісового фонду можуть перебувати:

- а) лише у державній власності;
- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

нелісові землі, які надано та їх використовують для потреб лісового господарства.

57. До земель промисловості належать:

- а) землі, надані для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель і споруд промислових, гірничодобувних, транспортних та інших підприємств, їхніх під'їзних шляхів, інженерних мереж, адміністративно-побутових будівель, інших споруд;
- б) землі, зайняті морями, річками, озерами, водосховищами, іншими водними об'єктами, болотами, а також острови;
- в) землі, вкриті та не вкриті лісовою рослинністю, нелісові землі, які надано та їх використовують для потреб лісового господарства.

58. Землі промисловості можуть перебувати:

- а) лише у державній власності;
- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

59. До земель транспорту належать:

- а) землі, надані для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд промислових, гірничодобувних, транспортних та інших підприємств, їхніх під'їзних шляхів, інженерних мереж, адміністративно-побутових будівель, інших споруд;
- б) землі, зайняті морями, річками, озерами, водосховищами, іншими водними об'єктами, болотами, а також острови;
- в) землі, вкриті та не вкриті лісовою рослинністю, нелісові землі, які надано та їх використовують для потреб лісового господарства;
- г) земельні ділянки зелених зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, навчально-туристських та екологічних стежок, маркованих трас;
- г) землі, надані підприємствам, установам та організаціям залізничного, автомобільного транспорту і дорожнього господарства, морського, річкового, авіаційного, трубопровідного транспорту та міського електротранспорту для виконання покладених на них завдань щодо експлуатації, ремонту і розвитку об'єктів транспорту.

60. До земель залізничного транспорту належать:

- а) землі смуг відведення залізниць під залізничним полотном та його облаштуванням, станціями з усіма будівлями і спорудами енергетичного, локомотивного, вагонного, колійного, вантажного і пасажирського господарств, сигналізації та зв'язку, водопостачання, каналізації; під захисними та скріплювальними насадженнями, службовими, культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, необхідними для

забезпечення роботи залізничного транспорту;

б) землі під морськими портами з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загально портового і комплексного обслуговування флоту;

в) землі під гідротехнічними спорудами і засобами навігаційної обстановки, судноремонтними заводами, майстернями, базами, складами, радіоцентрами, службовими і культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, що обслуговують морський транспорт.

61. До земель морського транспорту належать:

а) землі смуг відведення залізниць під залізничним полотном та його облаштуванням, станціями з усіма будівлями і спорудами енергетичного, локомотивного, вагонного, колійного, вантажного і пасажирського господарства, сигналізації та зв'язку, водопостачання, каналізації; під захисними та скріплювальними насадженнями, службовими, культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, необхідними для забезпечення роботи залізничного транспорту;

б) землі під морськими портами з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загально портового і комплексного обслуговування флоту;

в) землі під гідротехнічними спорудами і засобами навігаційної обстановки, судноремонтними заводами, майстернями, базами, складами, радіоцентрами, службовими та культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, що обслуговують морський транспорт.

62. До земель автомобільного транспорту належать землі під:

а) портами, спеціалізованими причалами, пристанями і затоками з усіма технічними спорудами та устаткуванням, що обслуговують річковий транспорт;

б) спорудами та устаткуванням енергетичного, гаражного і паливо роздавального господарства;

в) автовокзалами, автостанціями, лінійними виробничими спорудами, службово-технічними будівлями, станціями технічного обслуговування, автозаправними станціями, автотранспортними, транспортно-експедиційними підприємствами, авторемонтними заводами, базами, вантажними дворами, майданчиками контейнерними та для перечеплення;

г) службовими і культурно-побутовими будівлями та іншими об'єктами, що забезпечують роботу автомобільного транспорту.

63. До земель авіаційного транспорту належать землі під:

а) аеропортами, аеродромами, відокремленими спорудами (об'єктами управління повітряним рухом, радіонавігації та посадки, очисними та іншими спорудами), службово-технічними територіями з будівлями та спорудами, що забезпечують роботу авіаційного транспорту;

б) вертольотними станціями, включаючи вертольотодроми, службово-технічними територіями з усіма будівлями та спорудами;

в) ремонтними заводами цивільної авіації, аеродромами, вертольотодромами, гідроаеродромами та іншими майданчиками для експлуатації повітряних суден;

г) службовими об'єктами, що забезпечують роботу авіаційного транспорту;

г) службовими і культурно-побутовими будівлями та іншими об'єктами, що забезпечують роботу автомобільного транспорту.

64. До земель трубопровідного транспорту належать земельні ділянки:

а) під морськими портами з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загальнопортового і комплексного обслуговування флоту;

б) надані під наземні і надземні трубопроводи та їхні споруди, а також під наземні споруди підземних трубопроводів;

в) під гідротехнічними спорудами і засобами навігаційної обстановки, судноремонтними заводами, майстернями, базами, складами, радіоцентрами, службовими та культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, що обслуговують морський транспорт.

65. До земель міського електротранспорту належать землі:

а) під морськими портами з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загальнопортового і комплексного обслуговування флоту;

б) надані під наземні і надземні трубопроводи та їхні споруди, а також під наземні споруди підземних трубопроводів;

в) під гідротехнічними спорудами і засобами навігаційної обстановки, судноремонтними заводами, майстернями, базами, складами, радіоцентрами, службовими і культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, що обслуговують морський транспорт;

г) під відокремленими трамвайними коліями та їх облаштуванням, метрополітеном, коліями і станціями фунікулерів, канатними дорогами, ескалаторами, трамвайно-тролейбусними депо, вагоноремонтними заводами, спорудами енергетичного і колійного господарства, сигналізації і зв'язку, службовими і культурно-побутовими будівлями та іншими спорудами, необхідними для забезпечення роботи міського електротранспорту.

66. До земель зв'язку належать земельні ділянки, надані під:

а) морські порти з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загальнопортового і комплексного обслуговування флоту;

б) наземні і надземні трубопроводи та їхні споруди, а також під наземні споруди підземних трубопроводів;

в) гідротехнічні споруди і засоби навігаційної обстановки, судноремонтні заводи, майстерні, бази, склади, радіоцентри, службові і культурно-побутові будівлі та інші споруди, що обслуговують морський транспорт;

г) відокремлені трамвайні колії та їх облаштування, метрополітен, колії і станції фунікулерів, канатні дороги, ескалатори, трамвайно-тролейбусні депо, вагоноремонтні заводи, споруди енергетичного і колійного господарства, сигналізації і зв'язку, службові і культурно-побутові будівлі та інші споруди, необхідні для забезпечення роботи міського електротранспорту;

г) повітряні і кабельні телефонно-телеграфні лінії та супутникові засоби зв'язку.

67. Землями енергетичної системи визнаються землі, надані під:

- а) морські порти з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загально портового і комплексного обслуговування флоту;
- б) наземні і надземні трубопроводи та їхні споруди, а також під наземні споруди підземних трубопроводів;
- в) гідротехнічні споруди і засоби навігаційної обстановки, судноремонтні заводи, майстерні, бази, склади, радіоцентри, службові та культурно-побутові будівлі та інші споруди, що обслуговують морський транспорт;
- г) відокремлені трамвайні колії та їхнє облаштування, метрополітен, колії і станції фунікулерів, канатні дороги, ескалатори, трамвайно-тролейбусні депо, вагоноремонтні заводи, споруди енергетичного і колійного господарства, сигналізації і зв'язку, службові і культурно-побутові будівлі та інші споруди, необхідні для забезпечення роботи міського електротранспорту;
- г) електрогенеруючі об'єкти (атомні, теплові, гідроелектростанції, електростанції з використанням енергії вітру і сонця та інших джерел), під об'єкти транспортування електроенергії до користувача.

68. Землі зв'язку та енергетичної системи можуть перебувати:

- а) лише у державній власності;
- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності,

69. Землями оборони визнаються землі, надані під:

- а) морські порти з набережними, майданчиками, причалами, вокзалами, будівлями, спорудами, устаткуванням, об'єктами загально портового і комплексного обслуговування флоту;
- б) наземні і надземні трубопроводи та їхні споруди, а також під наземні споруди підземних трубопроводів;
- в) гідротехнічні споруди і засоби навігаційної обстановки, судноремонтні заводи, майстерні, бази, склади, радіоцентри, службові та культурно-побутові будівлі та інші споруди, що обслуговують морський транспорт;
- г) розміщення і постійну діяльність військових частин, установ, військово-навчальних закладів, підприємств та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до законодавства України.

70. Землі оборони можуть перебувати:

- а) у державній власності;
- б) у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

71. Право власності на землю — це право:

- а) володіння і користування землею;
- б) володіння і розпоряджання землею;
- в) володіти, користуватися і розпоряджатися земельними ділянками;

72. Земля в Україні може перебувати:

- а) лише у державній власності;

- б) лише у комунальній власності;
- в) лише у приватній власності;
- г) у державній, комунальній і приватній власності.

73. Земельна ділянка — це:

- а) частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами;
- б) частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами та обов'язками.

74. Право власності на земельну ділянку поширюється в її межах:

- а) лише на поверхневий (грунтовий) шар;
- б) лише на водні об'єкти;
- в) лише на ліси і багаторічні насадження на ній;
- г) на поверхневий (грунтовий) шар, а також на водні об'єкти, ліси і багаторічні насадження на ній.

75. Суб'єктами права власності на землю є:

- а) громадяни та юридичні особи — на землі приватної власності;
- б) територіальні громади, які реалізують це право безпосередньо або через органи місцевого самоврядування, — на землі комунальної власності;
- в) держава, яка реалізує це право через відповідні органи державної влади, — на землі державної власності;
- г) іноземна держава, яка реалізує це право через відповідні органи державної влади, — на землі державної власності.

76. Іноземні громадяни та особи без громадянства можуть набувати права власності на земельні ділянки:

- а) несільськогосподарського призначення у межах населених пунктів;
- б) несільськогосподарського призначення за межами населених пунктів, на яких розташовані об'єкти нерухомого майна, що належать їм на праві приватної власності;
- в) сільськогосподарського призначення.

77. Землі сільськогосподарського призначення, прийняті у спадщину іноземними громадянами, а також особами без громадянства, підлягають відчуженню:

- а) протягом року;
- б) протягом 6 місяців;
- в) протягом 3 місяців.

78. Землі, які належать на праві власності територіальним громадам сіл, селищ, міст, є:

- а) комунальною власністю;
- б) державною власністю;
- в) приватною власністю.

79. Право державної власності на землю набуває і реалізує держава в особі:

- а) Кабінету Міністрів України;
- б) Верховна Рада України;
- в) обласних, Київська міська, районних державних адміністрацій;
- г) Президента України.

80. Власники земельних ділянок мають право:

- а) продавати або іншим шляхом відчужувати земельну ділянку, передавати її в оренду, заставу, спадщину;
- б) самотійно господарювати на землі;
- в) власності на посіви і насадження сільськогосподарських та інших культур, на вироблену сільськогосподарську продукцію;
- г) не порушувати прав власників суміжних земельних ділянок і землекористувачів;
- г) підвищувати родючість ґрунтів і зберігати інші корисні властивості землі.

81. Власники земельних ділянок зобов'язані:

- а) забезпечувати використання їх за цільовим призначенням;
- б) додержуватися вимог законодавства про охорону довкілля;
- в) своєчасно сплачувати земельний податок;
- г) споруджувати житлові будинки, виробничі та інші будівлі і споруди.

82. Право постійного користування земельною ділянкою — це право:

- а) володіти та розпоряджатися землею;
- б) володіти, користуватися і розпоряджатися земельними ділянками;
- в) володіти і користуватися земельною ділянкою, яка перебуває у державній або комунальній власності, без встановлення строку.

83. Оренда земельної ділянки може бути короткостроковою — не більше як:

- а) 5 років;
- б) 10 років
- в) 25 років
- г) 50 років.

84. Землекористувачі, якщо інше не передбачено законом або договором, мають право:

- а) самотійно господарювати на землі;
- б) власності на посіви і насадження сільськогосподарських та інших культур, на вироблену сільськогосподарську продукцію;
- в) використовувати у встановленому порядку для власних потреб наявні на земельній ділянці загальнопоширені корисні копалини, торф, лісові угіддя, водні об'єкти, а також інші корисні властивості землі;
- г) не порушувати прав власників суміжних земельних ділянок і землекористувачів;
- г) підвищувати родючість ґрунтів і зберігати інші корисні властивості землі;
- д) своєчасно надавати відповідним органам виконавчої влади і органам місцевого самоврядування дані про стан і використання земель та інших природних ресурсів у порядку, встановленому законом.

85. Землекористувачі зобов'язані:

- а) забезпечувати використання землі за цільовим призначенням;
- б) додержуватися вимог законодавства про охорону довкілля;
- в) своєчасно сплачувати земельний податок або орендну плату;
- г) споруджувати житлові будинки, виробничі та інші будівлі і споруди.

86. Право земельного сервітуту — це право:

- а) володіти та розпоряджатися землею;
- б) володіти, користуватися і розпоряджатися земельними ділянками;

в) власника або землекористувача земельної ділянки на обмежене платне або безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками).

87. У разі проникнення коренів і гілок дерев з однієї земельної ділянки на іншу власники та землекористувачі земельних ділянок мають право:

а) в будь-якому разі відрізати корені дерев і кущів, які проникають із сусідньої земельної ділянки;

б) зруйнувати сусідню земельну ділянку;

в) відрізати корені дерев і кущів, які проникають із сусідньої земельної ділянки, якщо таке проникнення є перепорою у використанні земельної ділянки за цільовим призначенням.

88. Види межових знаків і порядок відновлення меж визначають:

а) Верховна Рада України;

б) міські ради;

в) обласні ради;

г) Кабінет Міністрів України;

г) центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів.

89. Дерева, які стоять на межі суміжних земельних ділянок, а також плоди цих дерев належать власникам цих ділянок:

а) у рівних частинах;

б) залежно від розмірів земельних ділянок.

90. Сусід, який вимагає ліквідації дерев, що стоять на спільній межі, повинен:

а) у будь-якому разі один нести витрати за ліквідацію дерев;

б) один нести витрати за ліквідацію дерев, якщо інший сусід відмовляється від своїх прав на дерева.

91. Громадяни і юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками із земель державної або комунальної власності за рішенням:

а) органів Держкомзему України;

б) органів виконавчої влади;

в) органів місцевого самоврядування.

92. Набуття права на землю громадянами і юридичними особами здійснюється шляхом:

а) передачі земельних ділянок у користування;

б) передачі земельних ділянок у власність;

в) надання земельних ділянок у користування.

93. Передача земельних ділянок безоплатно у власність громадян у межах норм, визначених Земельним кодексом України, провадиться:

а) один раз по кожному виду використання;

б) не більше як два рази по кожному виду використання;

в) три рази по кожному виду використання.

94. Громадянин, заінтересований у приватизації земельної ділянки, яка перебуває у його користуванні, подає заяву до:

а) органів Держкомзему України;

б) Верховної Ради України;

в) відповідної районної, Київської міської державної адміністрації або

сільської, селищної, міської ради за місцезнаходженням земельної ділянки.

95. Рішення органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування щодо приватизації земель них, ділянок приймається у:

- а) місячний строк на підставі технічних матеріалів і документів, що підтверджують розмір земельної ділянки;
- б) 3-місячний строк на підставі технічних матеріалів і документів, що підтверджують розмір земельної ділянки;
- в) річний строк на підставі технічних матеріалів і документів, що підтверджують розмір земельної ділянки;
- г) залежно від певних обставин.

96. Громадяни — працівники державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, а також пенсіонери з їх числа, заінтересовані в одержанні безоплатно у власність земельних ділянок, які перебувають у постійному користуванні цих підприємств, установ та організацій, звертаються з клопотанням про приватизацію цих земель відповідно до:

- а) органів Держкомзему України;
- б) Верховної Ради України;
- в) сільської, селищної, міської ради або районної, Київської міської державної адміністрації.

97. Проект відведення земельної ділянки розробляють:

- а) Верховна Рада України;
- б) міські ради;
- в) обласні ради;
- г) Кабінет Міністрів України;
- г) на замовлення громадян організації, які мають відповідні дозволи на виконання цих видів робіт, у строки, що обумовлюються угодою сторін.

98. Проект відведення земельної ділянки погоджується з:

- а) Верховною Радою України;
- б) міськими радами;
- в) обласними радами;
- г) Кабінетом Міністрів України;
- г) органом по земельних ресурсах, природоохоронним і санітарно-епідеміологічним органами, органом архітектури та подається на розгляд відповідної місцевої державної адміністрації або органу місцевого самоврядування.

99. У разі відмови органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування передати земельну ділянку у власність або заяву залишено без розгляду питання розв'язує:

- а) Верховна Рада України;
- б) міські ради;
- в) обласні ради;
- г) Кабінет Міністрів України;
- г) в судовому порядку.

100. Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм

земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для ведення фермерського господарства в розмірі:

- а) не більше як 2,0 га;
- б) не більше як 0,12 га;
- в) не більше як 0,10 га;
- г) земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної або міської ради, де міститься фермерське господарство.

101. Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для ведення особистого селянського господарства:

- а) не більше як 2,0 га;
- б) не більше як 0,12 га;
- в) не більше як 0,10 га;
- г) земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної або міської ради, де міститься фермерське господарство.

102. Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для ведення садівництва:

- а) не більше як 2,0 га;
- б) не більше як 0,12 га;
- в) не більше як 0,10 га;
- г) земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної або міської ради, де міститься фермерське господарство.

103. Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для індивідуального дачного будівництва:

- а) не більше як 2,0 га;
- б) не більше як 0,12 га;
- в) не більше як 0,10 га.

104. Громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності для будівництва індивідуальних гаражів:

- а) не більше як 2,0 га;
- б) не більше як 0,12 га;
- в) не більше як 0,10 га;
- г) не більше як 0,01 га.

105. Надання земельних ділянок юридичним особам у постійне користування здійснюється на основі рішень:

- а) органів Держкомзему України;
- б) Верховної Ради України;
- в) органів виконавчої влади і органів місцевого са-

106. Юридична особа, заінтересована в одержанні земельної ділянки у постійне користування із земель державної або комунальної власності, звертається з відповідним клопотанням до:

- а) органів Держкомзему України;
- б) Верховної Ради України;
- в) районної, Київської міської державної адміністрацій або сільської, селищної, міської ради.

107. Відмову органів місцевого самоврядування або органів виконавчої влади у наданні земельної ділянки у користування або залишення клопотання без розгляду у встановлений строк може бути оскаржено:

- а) до Верховної Ради України;
- б) міських рад;
- в) обласних рад;
- г) Кабінету Міністрів України;
- г) центральних органів виконавчої влади з питань земельних ресурсів;
- д) в судовому порядку.

108. Земельні ділянки державної і комунальної власності для потреб, визначених Земельним кодексом України, продають громадянам і юридичним особам:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів;
- г) в судовому порядку.

109. Рішення про відмову продажу земельної ділянки можуть оскаржити:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів;
- г) у судовому порядку.

110. Земельні ділянки, що перебувають у власності держави, продають іноземним державам та іноземним юридичним особам:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів;
- г) Кабінет Міністрів України за погодженням з Верховною Радою України.

111. Земельні ділянки, що перебувають у власності територіальних громад, продають іноземним державам та іноземним юридичним особам:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) відповідні ради за погодженням з Кабінетом Міністрів України.

112. Іноземні держави, заінтересовані у придбанні земельних ділянок у власність із земель державної або комунальної власності, подають клопотання до:

- а) органів Держкомзему України;
- б) Верховної Ради України;
- в) районної, Київської міської державної адміністрацій або сільської, селищної, міської ради;
- г) Кабінету Міністрів України.

113. Угоди про перехід права власності на земельні ділянки укладаються:

- а) в усній формі;
- б) у письмовій формі;
- в) у письмовій формі та нотаріально посвідчуються.

114. Земельні торги проводяться не раніше:

- а) 30 днів з моменту опублікування у пресі офіційної інформації про виставлення на земельні торги земельних ділянок;
- б) 20 днів з моменту опублікування у пресі офіційної інформації про виставлення на земельні торги земельних ділянок;
- в) 10 днів з моменту опублікування у пресі офіційної інформації про виставлення на земельні торги земельних ділянок;
- г) 5 днів з моменту опублікування у пресі офіційної інформації про виставлення на земельні торги земельних ділянок.

115. У разі видання органом виконавчої влади або органом місцевого самоврядування акта, яким порушуються права особи щодо володіння, користування чи розпоряджання належною їй земельною ділянкою, такий акт:

- а) визнається недійсним;
- б) може бути визнаний недійсним.

116. Збитки, завдані власникам земельних ділянок внаслідок видання акта, яким порушуються права особи щодо володіння, користування чи розпоряджання належною їй земельною ділянкою, підлягають відшкодуванню у повному обсязі:

- а) місцевими державними адміністраціями;
- б) органами місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінетом Міністрів України;
- г) відповідними радами за погодженням з Кабінетом Міністрів України;
- г) органом, який видав акт.

117. Порядок визначення і відшкодування збитків власникам землі і землекористувачам встановлюють:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) відповідні ради за погодженням з Кабінетом Міністрів України.

118. Земельні спори розв'язують:

- а) суди;
- б) органи місцевого самоврядування;
- в) органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів;
- г) Кабінет Міністрів України.

119. Виключно суд розв'язує земельні спори:

- а) з приводу володіння, користування і розпоряджання земельними

ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, а також спори щодо розмежування територій сіл, селищ, міст, районів і областей;

б) у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, та додержання громадянами правил добросусідства, а також стосовно розмежування меж районів у містах;

в) щодо меж земельних ділянок за межами населених пунктів, розташування обмежень у використанні земель і земельних сервітутів.

120. Органи місцевого самоврядування розв'язують земельні спори:

а) з приводу володіння, користування і розпорядження земельними ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, а також спори стосовно розмежування територій сіл, селищ, міст, районів і областей;

б) у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, та додержання громадянами правил добросусідства, а також спори стосовно розмежування меж районів у містах;

в) щодо меж земельних ділянок за межами населених пунктів, розташування обмежень у використанні земель і земельних сервітутів.

121. Органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів розв'язують земельні спори:

а) з приводу володіння, користування і розпорядження земельними ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, а також спори стосовно розмежування територій сіл, селищ, міст, районів і областей;

б) у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, та додержання громадянами правил добросусідства, а також спори стосовно розмежування меж районів у містах;

в) щодо меж земельних ділянок за межами населених пунктів, розташування обмежень у використанні земель і земельних сервітутів.

122. У разі незгоди власників землі або землекористувачів з рішенням органів місцевого самоврядування, органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів спір вирішують:

а) місцеві державні адміністрації;

б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;

в) Кабінет Міністрів України;

г) відповідні ради за погодженням з Кабінетом Міністрів України;

г) суд.

123. Земельні спори розглядають органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів і органи місцевого самоврядування на основі заяви однієї зі сторін:

а) у місячний строк з дня подання заява;

б) у 5-денний строк з дня подання заяви;

в) у 3-денний строк з дня подання заяви.

124. Рішення відповідних органів виконавчої влади з питань земельних ресурсів, органів місцевого самоврядування вступає в силу:

- а) у місячний термін з дня подання заяви;
- б) у 5-денний строк з дня подання заяви;
- в) у 3-денний строк з дня подання заяви;
- г) з моменту його прийняття.

125. До деградованих земель належать:

- а) земельні ділянки, поверхня яких порушена внаслідок землетрусу, зсувів, карстоутворення, повеней, добування корисних копалин тощо;
- б) земельні ділянки з еродованими, перезволоженими, з підвищеною кислотністю або засоленістю, забрудненими хімічними речовинами ґрунтами та інші;
- в) землі, надані тільки для розміщення відповідної виробничої інфраструктури або призначені для цього;
- г) землі, надані для виробництва сільськогосподарської продукції, здійснення сільськогосподарської науково-дослідної та навчальної діяльності, розміщення відповідної виробничої інфраструктури або призначені для цього.

126. Рішення про встановлення і зміну меж районів і міст приймають:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) відповідні ради за погодженням з Кабінетом Міністрів України;
- г) суд;
- д) Верховна Рада України за поданням обласних, Київської міської ради.

127. Рішення про встановлення і зміну меж сіл, селищ приймають:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) обласні, Київська міська рада за поданням районних і відповідних сільських, селищних рад.

128. Землеустрій — це:

- а) сукупність соціально-економічних і екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин та раціональної організації території адміністративно-територіальних утворень, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил;
- б) забезпечення додержання органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями і громадянами земельного законодавства України;
- в) система спостереження за станом земель з метою своєчасного виявлення змін, їх оцінки, відвернення і ліквідації наслідків негативних процесів;
- г) єдина державна система земельно-кадастрових робіт, яка встановлює процедуру визнання факту виникнення або припинення права власності і права користування земельними ділянками та містить сукупність

відомостей і документів про місце розташування і правовий режим цих ділянок, їх оцінку, класифікацію земель, кількісну та якісну характеристики, розподіл серед власників землі і землекористувачів.

129. Контроль за використанням та охороною земель — це:

- а) сукупність соціально-економічних і екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин, та раціональної організації території адміністративно-територіальних утворень, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил;
- б) забезпечення додержання органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями і громадянами земельного законодавства України;
- в) система спостереження за станом земель з метою своєчасного виявлення змін, їх оцінки, відвернення та ліквідації наслідків негативних процесів;
- г) єдина державна система земельно-кадастрових робіт, яка встановлює процедуру визнання факту виникнення або припинення права власності і права користування земельними ділянками та містить сукупність(відомостей і документів про місце розташування і правовий режим цих ділянок, їх оцінку, класифікацію земель, кількісну та якісну характеристики, розподіл серед власників землі і землекористувачів.

130. Державний контроль за використанням та охороною земель здійснюють:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) органи місцевого самоврядування у межах їхніх повноважень;
- в) Кабінет Міністрів України;
- г) уповноважені органи виконавчої влади по земельних ресурсах, а за додержанням вимог законодавства про охорону земель — спеціально уповноважені органи з питань екології та природних ресурсів.

131. Самоврядний контроль за використанням та охороною земель здійснюють:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) сільські, селищні, міські, районні та обласні ради.

132. Громадський контроль за використанням та охороною земель здійснюють:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) сільські, селищні, міські, районні та обласні ради;
- г) система спостереження за станом земель з метою своєчасного виявлення змін, їх оцінки, відвернення і ліквідації наслідків негативних процесів;
- г) єдина державна система земельно-кадастрових робіт, яка встановлює процедуру визнання факту виникнення або припинення права власності і права користування земельними ділянками та містить сукупність відомостей і документів про місце розташування та правовий режим цих ділянок, їх оцінку, класифікацію земель, кількісну та якісну характеристики, розподіл серед власників землі і землекористувачів.

136. Державний земельний кадастр ведуть:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) сільські, селищні, міські, районні та обласні ради;
- г) уповноважений орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів.

137. Самовільно зайняті земельні ділянки підлягають поверненню власникам землі або землекористувачам:

- а) без відшкодування затрат, що їх зазнали за час незаконного користування ними;
- б) з частковим відшкодуванням затрат, що їх зазнали за час незаконного користування ними;
- в) з повним відшкодуванням затрат, що їх зазнали за час незаконного користування ними.

138. Земельні ділянки приводять у придатний для використання стан, включаючи знесення будинків, будівель і споруд:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) сільські, селищні, міські, районні та обласні ради;
- г) громадяни або юридичні особи, які самовільно зайняли земельні ділянки.

139. Самовільно зайняті земельні ділянки повертають:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) сільські, селищні, міські, районні та обласні ради;
- г) за рішенням суду.

140. До розмежування земель державної і комунальної власності повноваження щодо розпоряджання землями у межах населених пунктів, крім земель, переданих у приватну власність, здійснюють:

- а) місцеві державні адміністрації;
- б) Кабінет Міністрів України;
- в) відповідні сільські, селищні, міські ради.

ПИТАННЯ ДО ЗАЛІКУ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

«ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО»

1. Предмет і метод земельного права.
2. Співвідношення земельного та цивільного законодавства при регулюванні земельних відносин.
3. Принципи земельного права.
4. Система та структура земельного права.
5. Співвідношення та взаємодія земельного права з суміжними галузями правової системи України.
6. Загальна характеристика земельних прав.
7. Поняття та класифікація земельних правовідносин.
8. Функції земельного права.
9. Поняття та класифікація джерел земельного права.
10. Особливості та форми права власності на землю.
11. Поняття, основні риси та юридична природа приватизації земель.
12. Суб'єкти, об'єкти та форми приватизації земель.
13. Особливості приватизації земель сільськогосподарського призначення й інших категорій земель.
14. Юридичні гарантії здійснення приватизації земель.
15. Загальна характеристика права землекористування та його класифікація.
16. Право постійного землекористування: суб'єкти і об'єкти.
17. Підстави та порядок виникнення та припинення права землекористування.
18. Право обмеженого землекористування: суперфіцій та емфітевзис.
19. Права й обов'язки землекористувачів.
20. Поняття та юридичні ознаки договору оренди землі.
21. Особливості виникнення права землекористування на умовах оренди.
22. Характеристика рівності форм права власності на землю.
23. Особливості спорів, які вирішують органи місцевого самоврядування.
24. Об'єкти та суб'єкти оренди землі.
25. Емфітевзис як форма використання земель.
26. Права й обов'язки орендаря земельної ділянки.
27. Поняття й особливості договору оренди земельної ділянки.
28. Специфіка припинення права оренди земельної ділянки.
29. Поняття та класифікація обмежень прав на землю.
30. Обмеження прав на землю, які випливають із права добросусідства.
31. Земельні сервітути.
32. Особливості державно реєстрації прав на землю.
33. Поняття та класифікація гарантій прав на землю.
34. Форми та способи захисту прав на землю.
35. Земельні спори: поняття та класифікація.
36. Система та компетенція органів, що вирішують земельні спори.
37. Поняття та стадії механізму реалізації прав на землю.
38. Правове забезпечення набуття прав на землю.

39. Процедура припинення прав на землю.
40. Економіко-правовий механізм у сфері земельних відносин.
41. Загальна характеристика та правові форми плати за землю.
42. Суб'єкти й об'єкти плати за землю та пільги.
43. Функції управління у галузі використання й охорони земель.
44. Поняття, зміст і суб'єкти управління у галузі використання та охорони земель.
45. Система та повноваження органів управління у галузі використання та охорони земель.
46. Контроль за використанням та охороною земель.
47. Державний земельний кадастр.
48. Види приватизації земель.
49. Правочини (угоди) із земельними ділянками.
50. Викуп земельних ділянок для суспільних потреб.
51. Примусове відчуження земельної ділянки з мотивів суспільної необхідності.
52. Поняття та зміст правової охорони земель.
53. Рекультивація земель.
54. Консервація земель.
55. Особливості правової охорони ґрунтів.
56. Юридична відповідальність за порушення земельного законодавства.
57. Земельне правопорушення як підстава юридичної відповідальності.
58. Види юридичної відповідальності в земельному праві України.

Рекомендована література

Базова

1. Барабаш Н.П. Право користування земельною ділянкою для проведення розвідувальних робіт. Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: Матеріали ХІХ звітної науково-практичної конференції. 7-8 лютого 2013 р. – Львів: Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка, 2013. С. 194-196.
2. Барабаш Н.П. Правове забезпечення земельних відносин у сфері надрокористування: стан та перспективи розвитку. Сучасні досягнення наук земельного, аграрного та екологічного права: Збірник матеріалів круглого столу (24 травня 2013 року). 2013. Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», Національна академія правових наук України. С. 28-29.
3. Барабаш Н.П. Правове регулювання обмежень щодо забудови площ залягання корисних копалин. Збірник тез доповідей та наукових повідомлень учасників всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та здобувачів 13 листопада 2012 р. Харків: НУ „Юридична академія України імені Ярослава Мудрого”, 2012. С. 225-229.
4. Барабаш Н.П. Правовий режим земель, наданих для користування надрами: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.06 „Земельне право; аграрне право; екологічне право; природноресурсове право”. Х., 2012. 20 с.
5. Барабаш Н.П. Правові аспекти змісту договору про використання земельної ділянки для проведення розвідувальних робіт. Актуальні проблеми реформування земельних, екологічних, аграрних та господарських правовідносин: збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 17-18 травня 2013 року). Хмельницький: Хмельницький університет управління та права, 2013. С. 123-125.
6. Барабаш Н.П. Юридичне визначення поняття земель для потреб, пов'язаних з користуванням надрами, у сучасному земельному праві. Національний вісник Національного університету біоресурсів та природокористування України. Серія: Право. Збірник наукових праць. Випуск 173. Частина 1. 2012. С.119-130.
7. Бердніков Є. Правові позиції щодо визначення кола суб'єктів (осіб), що мають право на приватизацію земель для ведення фермерського господарства, та кола об'єктів (земельних ділянок), що підлягають такій приватизації. Землевпорядний вісник. № 4. 2015. С.26-30
8. Бусуйок Д.В. Державне управління у сфері раціонального використання й охорони земель: межі регулювання земельного та адміністративного права. Підприємництво, господарство і право. 2011. № 6. С. 95-97.
9. Бусуйок Д.В. Поняття державного земельного кадастру. Правове регулювання виникнення, здійснення та припинення прав на землю: Навч. Посібник. К.: Вид-во Європейського університету, 2010. – 185 с.
10. Бусуйок Д.В. Правове регулювання процедури здійснення державного управління у сфері використання і охорони земел. Часопис Київського

університету права. 2010. № 3. С. 210-214.

11. Бусуйок Д. Державне управління сферою раціонального використання й охорони земель: межі регулювання земельного та адміністративного права. Підприємництво, господарство і право. 2011. № 6. С. 95-97.

12. Гавриш Н.С. Використання, відтворення та охорона ґрунтів в Україні: теоретико-правові аспекти : монографія. Одеса: Юридична література, 2016. 325 с.

13. Літошенко О. Особливості правового режиму земель сільськогосподарського призначення. Підприємство, господарство і право. № 8. 2016. С. 83-87.

14. Сидор В.Д. Економіко-правовий механізм землекористування в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення. Наше право. 2014. № 2. С. 109–113.

15. Сидор В.Д. Ефективність соціологічного підходу в науці земельного права України. Актуальні проблеми держави і права. 2014. № 73. С. 375-380.

16. Сидор В.Д. Особливості правового регулювання іпотечного кредитування під заставу землі. Юридичний науковий електронний журнал (електронне фахове видання). 2014. № 3. С. 70–72.

17. Третяк А., Третяк В. Проблеми формування інституційного середовища ринку пайових земельних ділянок та роль землеустрою для їх вирішення. Землевпорядний вісник. № 6. 2015. С. 28-33

18. Уркевич В.Ю. Про правові проблеми використання невитребуваних земельних часток (паїв). Підприємництво, госп-во і право: наук.-практ. госп.-прав. журн. 2014. № 7. С. 53-55.

19. Харитонова Т. Оформлення речових прав на земельну ділянку, відмінних від права власності. Юридичний вісник. Проблеми та судження. 2013. № 2. С. 49-54.

20. Черкаська Н.В. Юридичні ознаки та поняття самовільного зайняття земельної ділянки. Форум права. 2011. № 1. С. 1085-1090.

21. Яременко Ю., Дудяк Н. Теоретичне обґрунтування ефективності землекористування в межах меліорованих земель. Землевпорядний вісник. – 2015. №5. С. 49-53

Допоміжна

22. Конституція України від 28.06.1996р. №254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.

23. Земельний кодекс України від 25.10.2001р. №2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3.

24. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р. №435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40.

25. Лісовий кодекс України від 21.01.1994р. №3852-XII (вред. від 08.02.2006р. №3404-IV). Відомості Верховної Ради України. 2006. № 21.

26. Кодекс України про надривід 27.07.1994р. №132/94-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 36.

27. Водний кодекс України від 06.06.1995р. №213/95-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1995. № 24.

28. Закон України „Про оренду землі” від 06.10.1998 р. № 161-XIV (в ред.

Закону від 02.10.2003 р. № 1211-IV). Відомості Верховної Ради України. 2004. № 10.

29. Закон України, Про охорону навколишнього природного середовища” від 25.06.1991 р. № 1264-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 41.

30. Закон України „Про основи містобудування” від 16.11.1992 р. 3 2780-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 52.

31. Закон України „Про місцеве самоврядування в Україні” від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1997. № 24

32. Закон України „Про землеустрій” від 22.05.2003 р. № 858-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 36.

33. Закон України „Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)” від 05.06.2003 р. № 899-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 38.

34. Закон України „Про державний контроль за використанням та охороною земель” від 19.06.2003 р. № 963-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 39.

35. Закон України „Про меліорацію земель” від 14.01.2000 р. № 1389. Відомості Верховної Ради України. 2000. № 11.

36. Закон України „Про охорону земель” від 19.06.2003 р. № 962-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 39.

37. Закон України „Про оцінку земель” від 11.11.2003 р. № 1378-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 15.

38. Закон України „Про оптові ринки сільськогосподарської продукції” від 25.06.2009 р. № 1561-VI. Відомості Верховної Ради України. 2009. № 51.

39. Закон України „Про використання земель оборони” від 27.11.2003 р. № 1345-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 14

40. Закон України „Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень” від 01.07.2004 р. № 1952-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 51.

41. Закон України „Про відчуження земельних ділянок, інших об’єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності” від 17.11.2009 р. № 1559-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 1.

42. Закон України „Про Генеральну схему планування території України” від 07.02.2002 р. № 3059-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 30.

43. Закон України „Про благоустрій населених пунктів” від 06.09.2005 р. № 2807-IV. Відомості Верховної Ради України. 2005. № 49.

44. Закон України „Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду” від 22.12.2006 р. № 525-V. Відомості Верховної Ради України. 2007. № 10.

45. Закон України „Про будівельні норми” від 05.11.2009 р. № 1704-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 5.

46. Закон України „Про відчуження земельних ділянок, інших об’єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності” від 17.11.2009 р. № 1559-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 1.

47. Закон України „Про регулювання містобудівної діяльності” від

- 17.02.2011 р. № 3038-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 34.
48. Закон України „Про мисливське господарство та полювання” від 22.02.2000 р. № 1478-III. Відомості Верховної Ради України. 2000. № 18
49. Закон України „Про використання земель оборони” від 27.11.2003 р. № 1345-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 14.
50. Конвенція про водноболотні угіддя, що мають міжнародне значення, головним чином як середовище існування водоплавних птахів (Рамсарська конвенція від 02.02.1971 р.), ратифікована Законом України „Про участь України в Конвенції про водно-болотні угіддя, що мають міжнародне значення, головним чином як середовище існування водо - плавних птахів” від 29.10.1996 р. № 437/96-вр. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 50.

Інформаційні ресурси.

1. zakon.rada.gov.ua
2. www.ur.com.ua/law/law2.html
3. meget.kiev.ua/zakon/
4. chitalka.info/pravoznavstvo.html
5. www.textbooks.net.ua
6. [studentam.kiev.ua>content/view/581/64](http://studentam.kiev.ua/content/view/581/64)
7. [the-law.at.ua>load/juridichna...pravoznavstva/13](http://the-law.at.ua/load/juridichna...pravoznavstva/13)